

Mnich, kterého píchla včela

Vždyť klobouček má bonzovský
Vždyť oděn bývá ve svůj hábit tmavý
Kam to šel dnes, tak bez čapky?
Žihadlo dostal do své holé hlavy
Že by snad svatou jeho leb...
a sprosté tváře jeho služebnice...
Prokletá včela! Spletla to
A nikdo už ten omyl nenapraví

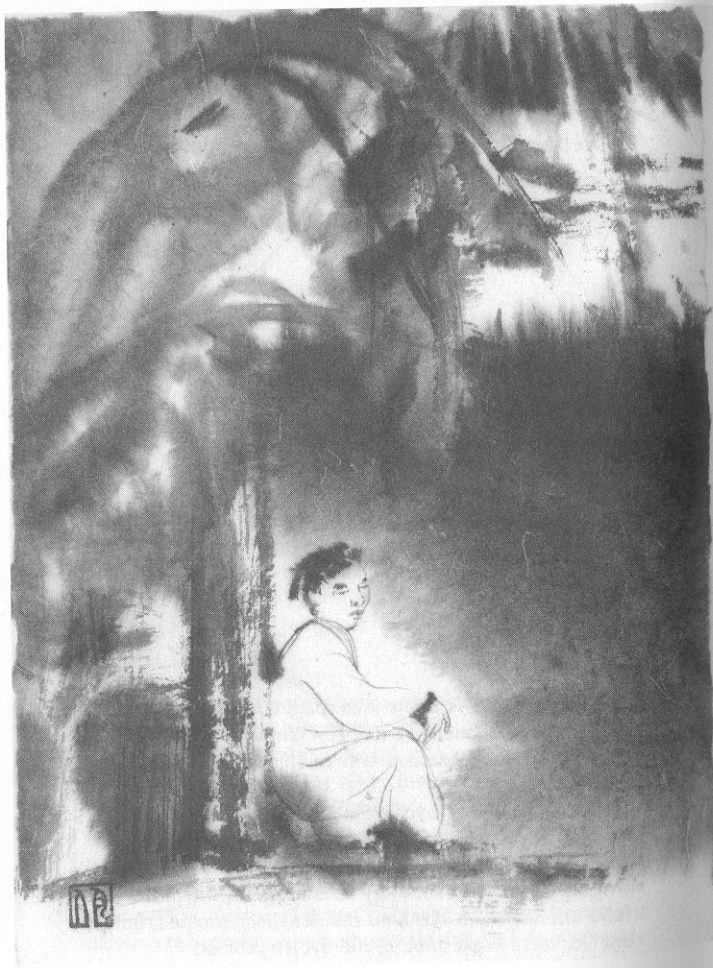
V humorné lidové slovesnosti vystupují služebnice v pagodách občas jako souložnice buddhistických mnichů — bonzů. Sprosté tváře (zadnice) evokují choulostivou situaci, při níž zřejmě k osudové nehodě (píchnutí včely) došlo.

Jeskyně Huong Tich

Kdo jen dal malebnost tak vzácnou tomu kraji?
Půvabná prasklina zve příchozí v svou hloub
Buddhovi stoupecni se dovnitř prodírají
Ostatní alespoň tam dychtí nahlédnout

Voda tu skapává do ticha s vlhkých stěn
Veslař hřbet prohýbá Člun, kam má, hladce vplaví
Ten koutek zarostlý sem přivábil už davy
Že i sám Stvořitel je možná zneklidněn

Jeskyně Hương Tich bývá ztotožňována s jeskyní v hoře téhož jména, nalézající se v okrese Mý Đúc v dnešní provincii Hà Tây. Je zasvěcena kultu bohyně-bódhisattvy Kuan-jin (viet. Quán Âm). Jde o hlavní, nejvýše položenou jeskyni u Voňavé pagody (chùa Hương) v těžce provincii. Na tom však tolik nezáleží. Čtenáře jistě spíše zaujme „půvabná prasklina“ zvoucí „ve svou hloub“ (2. verš), která jako všechny jeskyně splývá u HXH s představou intimní partie ženského těla. Další erotické narážky stvrzují svůdnou atmosféru místa: „vlhké stěny“ (5. verš), „koutek zarostlý“ (7. verš), „prohýbající se veslař“ (6. verš), ale i „člun“, který „hladce“ vklouzne dovnitř (6. verš) — v tradiční básnické symbolice vyjadřuje loďka či člun mužský pól. (Zvolené slovo „člun“ vyjadřuje ovšem lépe maskulinní povahu.) Horlivost zanícených vyznavačů bohyně je v tomto kontextu zjevně dvojznačná.

Podzimní krajina

Kapky deště zvučně kapou na listy a na banány
Obraz prostý, působivý Věru dílo hodné mistra:
Bujné věkovité stromy s košatými korunami
Poklidná a tichá řeka zvolna teče v dálná místa

Přiopilá z hor a řek, jak bych až téměř do dna pila
Na procházce s těžkou brašnou plnou samých
nových básní
Ta podzimní krajina by člověka tak okouzila
Kdo ji spatří, kochá se jí, bezděky se zmámen zasní

Básnička je překvapivě prosta obvyklých potouchlostí, jimiž HXH vyniká v jiných textech. (Literární teoretičku Tran Khai Thanh Thuy to vede k polovičním pochybám, zda autorkou je opravdu slavná básnička.) Jde o poetické vyznání, úžas básničky nad přirozenou krásou prosté krajinné scenerie. Samozřejmě že s horami a řekami nepopila (5. verš), ani nenese žádnou brašnu s papíry popsanými poesíí (6. verš) — přesto se cítí jako omámená a síla básnické inspirace čerpané v přírodě jako by ji zavalila. Na to se ani nedostává slov. Mistrem byl nejen ten, kdo tu krajinu stvořil, ale byl by jím i ten, kdo by ji svedl náležitě popsat či vykreslit (2. verš).